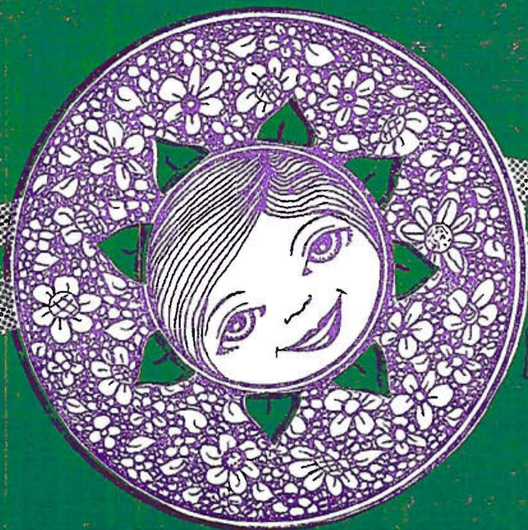
ВЕСЕЛКА

ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

THE RAINBOW

A CHILDREN'S MAGAZINE

СІЧЕНЬ 1976

РІК XXIII Ч. 1. (257).

РІЗДВЯНИЙ ГІСТЬ

Із Ню Йорку міста, просто від „СВОБОДИ"
На Різдво Христове гість до Вас приходить,
Тільки на хвилинку сяде під ялинку
В Вашій милій хаті, в Вашому будинку.
Гість отой — ВЕСЕЛКА, світла, кольорова,
В неї ясний усміх, мила рідна мова.
Знають наші діти цю свою сестригку,
Чесну, добру вдагу і хорошу звигку:
Це ж ВЕСЕЛКА дбає, щоб всі наші діти
Мали що гитати, мали гим радіти,
Душу звеселяли віршами-казками,
Радували огі й серце образками.
Це ж ВЕСЕЛКА дбає, щоб не дармували,
Ліпші, розумніші й кращі все ставали,
Щоб не забували, хто вони із роду,
Поважали мову рідного народу.
Із Великим Святом, із Різдвом Христовим
Вас вона вітає щирим теплим словом,
Щирі побажання Вам приносить нині,
І батькам, і дітям, і усій родині.

Хай малятко Боже дасть Вам все, що гоже,
В праці і в науці завжди допоможе!
А по тому слові будьте нам здорові,
Радісно святкуйте, гарно колядуйте
І, щоб звеселяли діти вашу хату,
На журнал ВЕСЕЛКУ вишліть передплату.
Хто ж її вже вислав або на додаток
На пресфонд ВЕСЕЛКИ жертвував свій даток,
То йому ВЕСЕЛКА в Свято Згоди й Миру
Разом з побажанням шле подяку щиру.

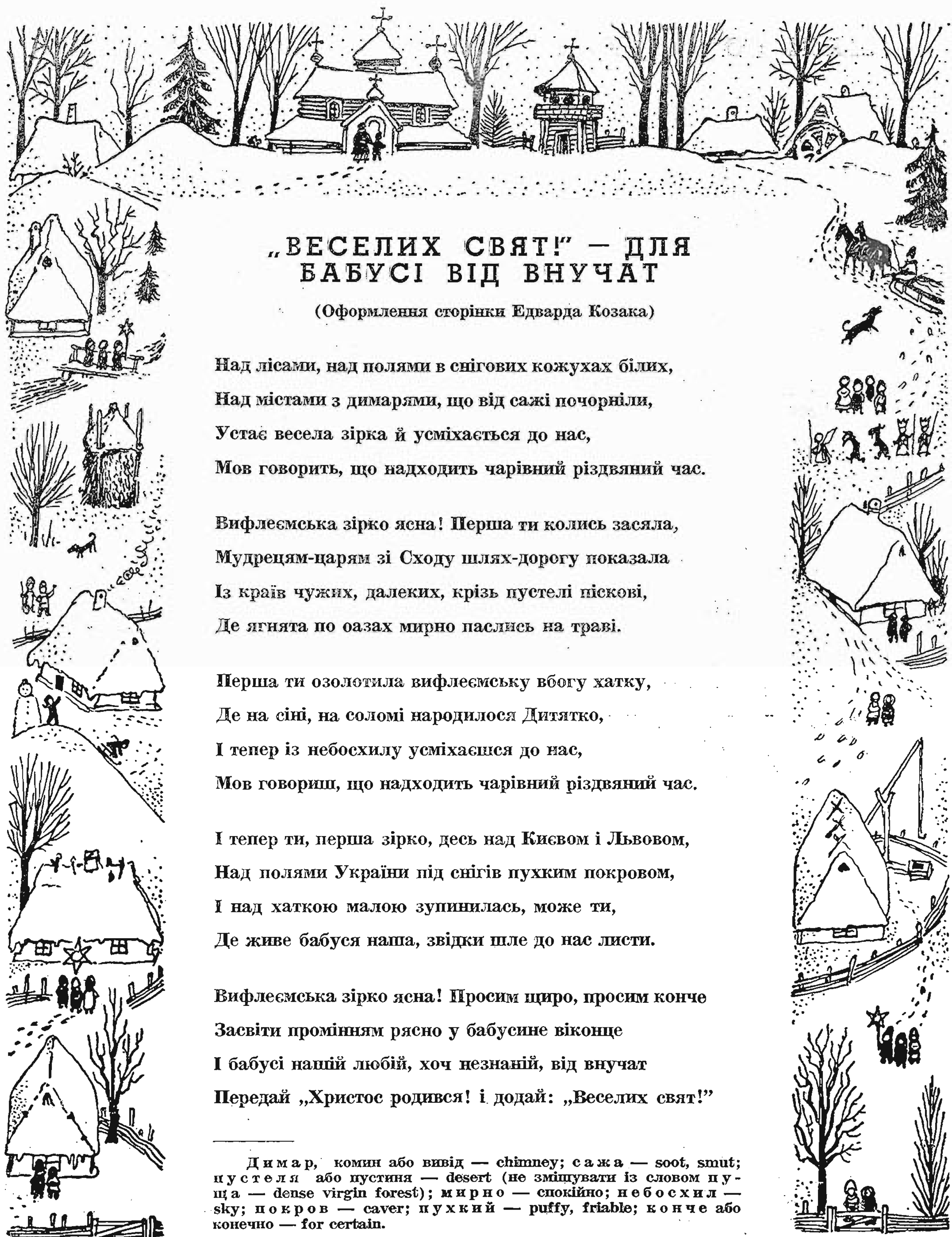

з кольоровими ілюстрація виходить кожного місяця у Видавництві „Свобода" заходами Українського Народного Союзу. Редагує Колегія. Річна передплата становить у ЗОА — 5.00 долярів, у інших країнах — рівновартість цієї суми. Для членів УНС — 4.00 доляри. Ціна окремого числа 50 центів. Ціна подвійного числа — 75 центів.

"THE RAINBOW" — "VESELKA"
Обкладинка роботи — Люди Павлів
Published monthly, except June to September Bi monthly
at Jersey City, New Jersey
81-83 Grand Street — Jersey City, N.J. 07303
Subscription $5.00 per year. UNA members $4.00 per year.
Entered as Second Class at Jersey City, N.J.

Ілюстрація на обкладинці:
Люда Павлів — Колядники

„ВЕСЕЛИХ СВЯТ!" — ДЛЯ БАБУСІ ВІД ВНУЧАТ

(Оформлення сторінки Едварда Козака)

Над лісами, над полями в снігових кожухах білих,
Над містами з димарями, що від сажі почорніли,
Устає весела зірка й усміхається до нас,
Мов говорить, що надходить чарівний різдвяний час.

Вифлеємська зірко ясна! Перша ти колись засяла,
Мудрецям-царям зі Сходу шлях-дорогу показала
Із країв чужих, далеких, крізь пустелі піскові,
Де ягнята по оазах мирно паслись на траві.

Перша ти озолотила вифлеємську вбогу хатку,
Де на сіні, на соломі народилося Дитятко,
І тепер із небосхилу усміхаєшся до нас,
Мов говориш, що надходить чарівний різдвяний час.

І тепер ти, перша зірко, десь над Києвом і Львовом,
Над полями України під снігів пухким покровом,
І над хаткою малою зупинилась, може ти,
Де живе бабуся наша, звідки шле до нас листи.

Вифлеємська зірко ясна! Просим щиро, просим конче
Засвіти промінням рясно у бабусине віконце
І бабусі нашій любій, хоч незнаній, від внучат
Передай „Христос родився! і додай: „Веселих свят!"

Димар, комин або вивід — chimney; сажа — soot, smut; пустеля або пустиня — desert (не змішувати із словом пуща — dense virgin forest); мирно — спокійно; небосхил — sky; покров — caver; пухкий — puffy, friable; конче або конечно — for certain.

Роман ЗАВАДОВИЧ

МАЛІ КОЛЯДНИКИ

(Ілюстрації Петра Холодного)

Я маленька колядничка,
В мене теплі рукавиці,
В мене комір, плащ, спідничка —
Не боюся сніговиці!

Я малий колядничок,
Знаю гарні колядки —
Маю шапку, кожушок
І новенькі чобітки.

Нас мороз не налякає,
Ні завія, ні сльота,
Тож за батьківським звичаєм
Добрим людям ми співаєм
Про маленького Христа.

Юра ШКРУМЕЛЯК

ЯЛИНКА

(Ілюстрація Зенона Онишкевича)

Ох, на згадку вже про неї
Кожна тішиться дитинка:
„Що то, що то у Свят-Вечір
Принесе мені ялинка"?

Ми не знаєм, що кому там
Принесла ялинка гожа,
Та вгадала нашу мрію
Пресвята Дитинка Божа.

Замість ласощів-цукерків,
Чоколядок солоденьких,
Під ялинкою знайшли ми
Вісім книжечок новеньких.

Це Твій знак, Ісусе милий,
Щоб любили книжку діти,
Бо хто рідну книжку любить,
Тому стиду не терпіти!

Володимир МАЦЬКІВ

Ілюстрація Михайла МИХАЛЕВИЧА

РОКОВИНИ 22-ГО СІЧНЯ

Юрко, учень 5-ої кляси прийшов із школи українознавства дуже врадуваний, Коли мати запитала, чому Юрко такий веселий, він відповів: „Мене вибрали до шкільного хору, що має співати 22-го січня. В цьому хорі співають учні 7-ої і 8-ої кляс, але вчитель вибрав мене з 5-ої. Він сказав, щоб кожний учень нашої кляси заспівав якусь пісню, яку добре знає. Я заспівав „Човник хитається", якої ти, мамо, мене навчила. Тоді вчитель сказав, що я маю дуже гарний голос та добрий слух і сказав, щоб я прийшов на пробу хору. Мене поставили на самому переді".

Мама побажала Юркові найкращих успіхів. Але він сказав, що не знає добре, чому саме хор має виступати 22-го січня. Він чув, що тоді припадають якісь важливі роковини з історії України, але не знає докладно, які.

Тоді мама сказала: — Запитай дідуся! Він цю справу докладно знає і тобі про неї розкаже, бо сам переживав ту важливу подію.

Юрко пішов до дідуся і попросив розповісти, як то було 22-го січня, бо він має співати у той день в шкільному хорі.

Дідуньо посадив Юрка коло себе і сказав: „Мене дуже тішить, що мій внук співатиме в роковини 22-го січня, бо того дня 1919 року сталася надзвичайно важлива подія, і я про неї тобі розкажу. Але, щоб ти краще її зрозумів, я постараюсь пояснити тобі, як до того дійшло.

Ти знаєш, що в нас, в Україні були колись козаки, які обороняли волю і права нашого народу. Але так склалося, що козацька держава упала і козацтво перестало існувати, а вороги розділили нашу землю поміж себе. Східню Україну, що лежить по обох боках Дніпра, захопили москалі, а західня зі столицею Львовом дісталася Австрії. Це було 1772 року. Річка Збруч, що вливається до Дністра, ділила нашу Батьківщину на дві частини.

Літа минали. Наш нарід обабіч Збруча старався всіма силами визволитись з важкої неволі. Аж прийшов 1914-ий рік, коли почалася війна між Росією і Австрією. Ця війна знесилила обидві держави. Навесні 1917 року вибухла в Росії революція і поневолені Москвою народи почали творити свої власні держави. Український нарід теж зорганізував свою власну незалежну республіку на тих землях, що перед тим належали до Росії, і це проголосив 22-го січня 1918 року.

Тоді московські вороги вислали в Україну

Різдвяна зірка над Софійською площею в Києві

свої війська, щоб знову поневолити нашу Батьківщину. Розпочалася війна.

Західня або Галицька Україна була ще далі під пануванням Австрії. Але 1-го листопада 1918 року Австрія теж розпалася, бо кожний нарід, що був під її пануванням, почав організувати свою власну державу. Початок цього зробили українці, які перебрали Львів і галицьку землю в свої руки того самого дня, тобто 1-го листопада 1918 року.

Але сталося так, що поляки, які теж проголосили тоді свою незалежність, розпочали війну з українцями, щоб забрати і наші землі. Українці на західніх земля створили власний уряд та своє військо, щоб відбити польський наступ.

То були дуже важкі часи, бо наш нарід мусів боротися на дві сторони.

На самих початках було в нас два уряди, в Західній і в Східній Україні. Тому обидва ці уряди договорились,щоб створити одну спільну українську державу з одним урядом. Це проголошено 22-го січня 1919 року. На Софійській площі у Києві урочисто прочитано „Акт Об'єднання" всіх українських земель в одну нероздільну, соборну і незалежну українську державу, яку названо Українська Народна Республіка.

Як бачу, ваша школа розуміє важливість цієї історичної події і хоче відзначити її окремим святкуванням, як це кожного року роблять всі українські організації в різних місцевостях, де живуть українці".

Юрко з великою увагою вислухав дідову розповідь.

Валентина ЮРЧЕНКО *Ілюстрації Михайла МИХАЛЕВИЧА*

ДОБРА ЯЛИНКА

(Різдвяна сценка)

Дійові особи:

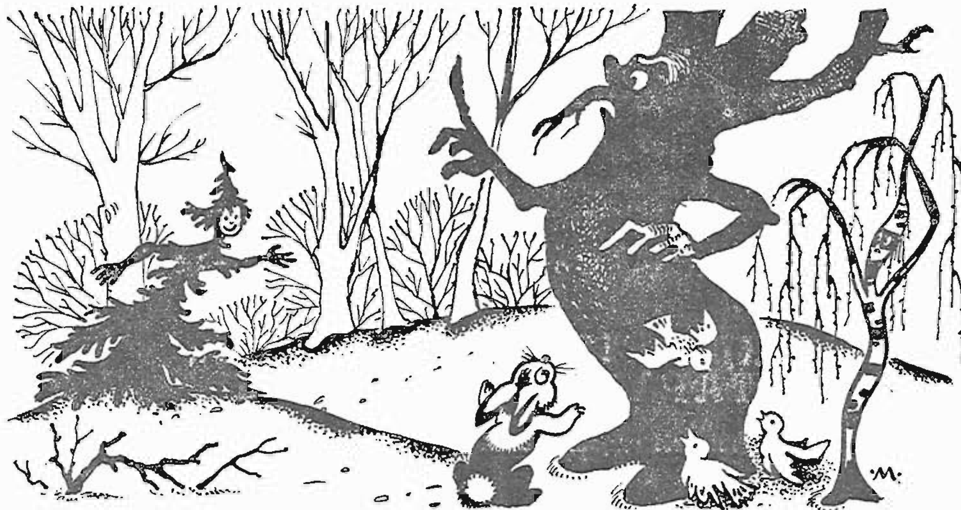
Ялинка
Дуб
Берізка
1-ий горобчик
2-ий горобчик
Зайчик
1-ий янгол
2-ий янгол

Дія відбувається в лісі напередодні Різдва. Дуб і Берізка стоять поруч, а Ялинка оподалік відних.

Діти: Юрко, Марійка, Лесик і Христя.
Зірочки — 5-6 дівчаток.

ЯЛИНКА *(жалібно):*
Дідуню Дубе, зглянтеся мерщій,
Мені так сумно тут самій!
(Дуб не відповідає)
Скажи, Берізонько біленька,
Чи можу я до вас присунутись близенько?
БЕРІЗКА:
Що в тебе сталося, Ялинко?
Ти плачеш, як мала дитинка . . .
ЯЛИНКА *(крізь сльози):*
Мене залишила саму моя матуся,
А я, признатись щиро, тут боюся . . .
ДУБ *(сердито):*
Для чого ця пуста розмова?
Не тратив я б для неї й слова.
(Показує на Ялинку).
Це місце наше тут, у лісі,
Сто років я стою на цьому місці.
БЕРІЗКА:
Дідуню, ще ж вона маленька
І тужить в самоті без неньки . . .
ДУБ *(сердито):*
Мовчи, Берізко, в тебе серце, наче вата,
Готова ти вже й сльози проливати.
Чому Ялинка ця нас тут бентежить?
Вона до нашої громади не належить!
БЕРІЗКА *(захоплено):*
Які думки у вас, дідусику, глибокі!
ДУБ *(гванькувато):*
Навчитись навіть дерево могло б за сотню років!
Ти подивись — вона голкі колючі має,
А влітку нас зелене листя прикрашає.
БЕРІЗКА:
Дідуню, в нас його ж тепер немає,
Бо ця краса жовтіє й опадає!

ДУБ *(гостро:)*
Дурненька! Вже пора свій розум мати, —
Щороку ми зміняємо зелені шати,
До того ж — ми аристократи!
А що Ялинка? Пхе! Така ж, як її мати.
Я знав і бабцю й цілий родовід,
Увесь немудрий цей колючий рід.
БЕРІЗКА *(захоплено):*
Дідуню, як я вашу мудрість поважаю!
ДУБ *(гордовито):*
Що дуб — князь лісу, це усякий знає.
БЕРІЗКА:
Та все ж, дідуню, про Ялинку хочу знову . . .
ЯЛИНКА *(благально):*
Берізко, усміхнись! Промов до мене слово!
ДУБ *(сердито):*
На цю прохачку бідну не звертай уваги!
Не будемо губити нашої поваги.
(Повертається спиною до Ялинки).
БЕРІЗКА *(втирає сльози):*
Дідуню, я зроблю усе, як ви сказали,
Бо я на світі знаю ще так мало . . .
ДУБ:
Дивись, сюди летять якісь пташки,
Напевно знову галасливі прошаки!
А ти, Берізко, все мою науку пам'ятай —
На простаків докучливих уваги не звертай!
(Влітають Горобчики коло Дуба і Берези).
1-ий ГОРОБЧИК *(жалібно):*
Шановний пане Дубе! Ми померзли, просто страх!
Чи можна відпочить на ваших затишних гілках?
ДУБ *(сердито):*
Я мав вас досить тут улітку й навесні,
І гнізда, й пташенят, і крики голосні!
Геть забирайтесь, киш! Набридли ви мені!
2-ий ГОРОБЧИК:
О, Боже мій! В холодну, люту зиму
Чи можна бути злими і черствими?!
(Берізка витирає сльози хустоткою).
1-ий ГОРОБЧИК:
А може ти, Берізко ніжна,
Нас захистиш од вітрів сніжних?
БЕРІЗКА *(нерішуче):*
Ой, я не знаю, чи я зможу . . .
ДУБ *(перебиває її):*
Нічого вам Берізка не поможе!

Пташки ви жалюгідні, горобці,
Лише б цвірінькали й скакали поміж нами . . .
(Насміцливо):
Нехай Ялинка гріє вас колючими гілками!

ЯЛИНКА *(неголосно):*
Ходіть сюди, пташки, сюди, сюди!
Я порятую вас від лютої біди!
Мої гілки зелені і рясні —
(Горобгики скагуть ближге до Ялинки).
Вам буде тепло, ніби навесні.

1-ий ГОРОБЧИК:
Ялиночко, яка ж ти добра і привітна!

2-ий ГОРОБЧИК:
Стоїш ти тут сама і зовсім непомітна.

ЯЛИНКА:
Скажіть, горобчики, ви часом не голодні?
А чи ви снідали, обідали сьогодні?

1-ий ГОРОБЧИК:
Сніданок і обід?! О, Боже милий!

2-ий ГОРОБЧИК:
Ми вже два дні ні рісочки не з'їли!

ЯЛИНКА:
Ой, бідні! Я вас зараз нагодую —
Смачненьким хлібом з сиром почастую.
Їх залишили в лісі тут хлоп'ята.
(Дістає з кишені хліб і сир).

ГОРОБЧИКИ *(разом):*
Із сиром хліб! Для нас це буде свято!
Ялинко, дякуємо! Ти, як добра мати!

ЯЛИНКА *(радісно):*
Як так радію, що я тут із вами,
(зажурено)
Бо я самотня й дуже нещаслива,
Дерева кажуть — я колюча й вередлива . . .

1-ий ГОРОБЧИК:
Як їм не соромно! Вони ж самі безлисті,
А ти зелена, пишна, голочки сріблисті.

2-ий ГОРОБЧИК:
Ми завжди будемо про тебе пам'ятати,
Але тепер вже час нам відлітати.

ЯЛИНКА *(сумно):*
Так рано? Я не буду мати знову
Товаришів для милої розмови . . .
Від холоду ховаються звірята,
Пташки не люблять взимку прилітати.

1-ий ГОРОБЧИК:
Прощай, Ялиночко, вже нам спішити треба!

ЯЛИНКА *(замріяно):*
Хотіла б з вами я літати в небо,
Але дерева ми, а не пташки крилаті,
І лісу б не було, як стали б ми літати . . .

2-ий ГОРОБЧИК:
Ми всім розкажемо, яка ти добра й мила.
Бажаємо, щоб вічно ти тут зеленіла!
(Відлітають).

ЯЛИНКА *(махає їм у слід рукою, замріяно):*
О, мрії! На Різдво — казала мама —
Ялинки янголи прикрашують зірками.
Хотіла б вирости я так, як мати,
Й різдвяною ялиночкою стати!

ДУБ *(зневажливо):*
Шкода, що в ліс цей звідусюди
Залізли прошаки й приблуди,
Нема спокою цілі дні!

БЕРІЗКА *(жалісливо):*
Але шкода так їх мені! . .

ДУБ(сердито):
Ох, милосердна! Треба знати,
Що кору можна й з нас здирати.
Чи хтось поможе нам тоді?

БЕРІЗКА *(стурбовано):*

Дідуню, скаче хтось сюди!
ДУБ *(розгнівано):*
От лихо! Ще один невдаха!
Це скаче заєць-сіромаха!
(Зайчик скаче, зупиняється коло Дуба й Берізки).
ЗАЙЧИК *(уклінно):*
Шановне панство! Прошу помогти, —
Скажіть, де трохи їжі можу я знайти?
ДУБ *(сердито):*
Нічого ми не можемо зробити!
ЗАЙЧИК *(жалібно):*
Але я прошу зрозуміти, —
Під снігом всі городи і садки,
У лісі замело усі стежки . . .
Улітку я знайшов би капустину,
Але тепер, взимі, голодна вся родина,
Дванадцять зайченят і ще моя дружина!
(Берізка сплескує руками).
ДУБ *(з обуренням):*
Дванадцять зайченят!? О, Боже!
Тобі, голубчику, ми помогти не можем!
БЕРІЗКА *(благально):*
Дідуню, може, щось . . .
ДУБ *(різко):*
Нічого в нас немає!
Я взагалі зайцям не довіряю!
ЗАЙЧИК: *(жалібно):*
Алеж подумайте про зайченят малих!
ДУБ *(байдуже):*
Вони ж твої і думай ти про них!
Дай спокій нам, скачи собі в долинку,
Спитай іще оту дурну Ялинку!
ЗАЙЧИК *(скаче вбік, шкрябає за вухом):*
Що ж маю я тепер робити?
Голодні в мене бідні діти! . .
ЯЛИНКА *(тихенько):*
Скачи, мій милий зайчику, сюди!
Тебе я, може, порятую від біди.
ЗАЙЧИК *(скаче ближче):*
О, дякую, Ялиночко гарненька,
Тебе не бачив я, бо ти така маленька!
ЯЛИНКА:
Звичайно, я мала й особа не важлива,
Але ти ближче йди, я дам тобі поживи.
ЗАЙЧИК *(радісно):*
Пожива? Де? Невже мені це сниться?
Ялинко, ти, як добра чарівниця!
ЯЛИНКА *(підносить край зеленої спідниці)*
Дивись, травичка тут, загорнута снігами,
Накрила я її своїми гілочками.
ЗАЙЧИК *(швиденько вигрібає зелень):*
Ялинко, друга кращого від тебе не знайду я,
Бо друг є той, хто у біді рятує.
Для зайченят яка це радість, втіха,
А як утішиться зайчиха!
Ти нас, Ялинко, всіх нагодувала,
Від голоду мою родину врятувала.
Не гнівайся, спішу я до малечі!
Вони ж голодні, а надворі вечір . . .
ЯЛИНКА *(сумно):*
Я розумію, Зайчику. Я знов сама лишуся!
Як сумно, що мене залишила матуся!
Хотіла б я також разом піти з тобою . . .
ЗАЙЧИК *(у поспіху):*
Шкода, шкода! Тебе не можу взяти із собою,
У нашій хатці тісно, не знайти й щілинки,
Немає місця навіть для Ялинки.
Тепер біжу, спішу! Ялинко, будь здорова!
Я !
Я всім скажу про тебе добре слово!
(Скаче геть).
(Темніє, заходить ніч).
ДУБ *(гладить вуса):*

Нарешті можемо спокійно відпочити —
Як добре, що сюди не прибігали діти!

БЕРІЗКА *(загортається в шаль):*
Добраніч вам, дідуню! Час для сну,
Нехай зірки нам сни навіють про весну!
(На сцені притемнюється світло, з'являються Янголи).

1-ий ЯНГОЛ:
Заснуло все під зоряним покровом —
Звірята, і дерева, і пташки.

2-ий ЯНГОЛ:
Надходить Ніч Різдва Святого,
На всьому слід Господньої Руки.

1-ий ЯНГОЛ:
А тих, хто серцем добрий, чистий,
В біді й потребі помагає без вагань,
Ми щастям обдаруємо барвистим
І сповненням всіх мрій і всіх бажань.

2-ий ЯНГОЛ:
Оця Ялиночка, маленька й мила,
Найкращий дар від Бога заслужила.

1-ий ЯНГОЛ:
Прикрасимо її небесними зірками,
Вона їх заслужила добрими ділами.

(Янголи обвішують Ялинку зірками й поволі відходять. Чути звуки тихої музики. У повільному танку виходять Зірогки, в руках у них блискугі зірки, що їх вони передають Янголам під кінець танку. Янголи обвішують Ялинку зірками і відходять. Музика в той гас замінюється мелодією колядки „Бог Предвігний". Сцена поволі освітлюється. Надходить день. За сценою гути дитягі голоси).

БЕРІЗКА (отягається зі сну і прислухається):
Дідуню, добрий ранок! Годі спати!
У лісі гомонять якісь звірята!

ДУБ *(розправляє гілки, невдоволено):*
Це людські діти! От, лихий приніс!
Нароблять галасу на цілий ліс!
(Входять діти).

ЮРКО *(до дітей):*
Чи вам знайома вже місцина ця?
Тут ми різдвяного шукали деревця.

БЕРІЗКА *(до Дуба):*
Дідуню, чуєте? Всміхніться їм гарненько!

ДУБ *(роблено посміхається):*
Добридень, дітки дорогенькі!
Чи можу вам в пригоді стати?
Далеко вам не варт було шукати, —
Міцнішого за мене тут немає,
Я — лісу князь, це кожен знає!

МАРІЙКА *(до Дуба):*
О, ні! Великий ти й без листя,
Незграбний для зірок і для намиста.

ЛЕСИК:
Дуб — не Ялинка! Ми її шукали.

ДУБ *(ображено):*
Звичайно, ні! Цього б ще бракувало!

ХРИСТЯ:
Пташки щебечуть про одну ялинку,
Що тут нагодувала їх узимку.

ЮРКО:
Казав і зайчик, що вона гарненька
І добра-добра, наче рідна ненька.

БЕРІЗКА:
О, мабуть, це вона стоїть самітно так!
(Показує на Ялинку).

ДУБ*(сердито):*
Замовкни! В них такий поганий смак!
(Діти розглядаються навколо, помігають Ялинку, яскраве світло падає на неї, і вона іскриться зірками).

(Закінчення на стор. 10-ій внизу)

ЧУДО РІЗДВА

(Історичний переказ — Ілюстрація Михайла Михалевича)

Це було давно, дуже давно, незабаром сповниться тисяча років від того часу. Тоді люди в Русі-Україні майже не знали про Христа ні не святкували Різдва Христового.

Панував тоді в Києві Володимир. Розумний був володар, і нарід його любив, але журба велика закралась у королівські тереми: вже довгі літа хворів Володимир на очі, і ніякі ліки не помагали. Мов би тяжка заслона закривала очі володаря, і навіть своїх найближчих з родини він не міг пізнати. Довго терпів володар. А тим часом вістка про його недугу розійшла по світу.

Приходили до володаря різні лікарі та знахарі. Кожний давав іншу раду. Приходили також священики-місіонери різних релігій — між ними мохаммедани та хозари, що визнавали Мойсеєву віру. Всі казали:

— Могутній володарю! Бог зіслав на тебе кару, бо ти з народом своїм поклоняєшся поганським богам. Покинь поганські звичаї, прийми нашу віру, і Бог уздоровить тебе!

— Звідки ж я можу знати, чия віра правдива — мохаммеданська, хозарська чи якась інша? — відповідав Володимир. — Кожний із вас захвалює свою релігію, а їх багато. Спершу мушу переконатися, котра віра найкраща.

Покликав володар своїх бояр на нараду. Так і так, каже: пішлю вас у світ. Пізнавайте, котра віра найкраща, то я ту віру й прийму зі своїм народом.

Пішли посли в світ. Далеко ходили, багато країн провідали, але ні одна віра не припала їм до вподоби. Так зайшли вони аж у Грецію, в її столичне місто, Візантію. А там панувала вже тоді християнська віра.

Саме тоді було Різдво Христове. Хоч надворі була темна ніч, у церквах сяяло ясне світло. Хто тільки був живий, поспішав до церкви славити Бога.

Зайшли й посли поглянути у головну церкву послухати Богослуження. Дивляться й надивитися не можуть: горять сотні воскових свічок перед образом Дитяти, Сина Божого, що зійшов з неба на землю, щоб людей спасти; а перед престолом дванадцять священиків у золотих ризах Бога співами прославляють; церква повна-повнісінька, люди побожно моляться, задивлені в образ Ісуса-Дитяти. Бо в цю ніч Син Божий народився. І враз усі в церкві здригнулись, аж сколихнулося полум'я свічок. З соток грудей лунала велична пісня: „З нами Бог, розумійте, народи, і покоряйтеся, бо з нами Бог!"

Ця пісня так зачарувала послів, що вони наступного дня пішли до найстаршого з усіх владик, патріярха, і стали розпитувати про християнську віру. Патріярх довго з ними розмовляв, а на прощання передав дар їхньому князеві Володимирові — золотий хрест. У тому хресті було кілька краплин святої води з джерела у Вифлеємі, де народився Ісус.

Подякували посли, вернулися до Києва і сказали Володимирові:

ДОБРА ЯЛИНКА

(Закінчення зі стор. 9-ої)

МАРІЙКА:
Ось, ось вона! Яка предивна!
ЛЕСИК:
Вона, як лісова царівна!
ХРИСТЯ:
Це ти пташок нагодувала,
Для зайчиків травички приховала?
ЯЛИНКА *(скромно)*:
Це я. Але, яке ж це диво,
Що ви зо мною! Я — щаслива!
Коли я виросту великою, рясною,
Тоді візьміть мене з собою!
ЮРКО:
У лісі будь різдвяною ялинкою для нас!
МАРІЙКА *(радісно)*:
Тобі не треба навіть і прикрас —
Хтось прикрасив тебе блискучими зірками.
ЛЕСИК і ХРИСТЯ:
А ми звеселимо тебе звучними колядками!
Всі слухайте, слухайте нашу колядку!
Ми славимо Свято Ісуса Дитятка!
(Діти стають навколо Ялинки і співають колядку „Небо і земля". Виходять Горобчики і Зайчики і плещуть в такт музики, танцюють. Дуб і Береза витирають сльози).

Примітка. Крім колядки „Небо і земля", радимо проспівати „Бог ся рождає", яка мелодією і темпом добре підходить для цієї сценки.

— Всюди ми бували, різні віри пізнали, але найкраща з них віра християнська. Ось тобі, наш володарю, знак тієї віри — хрест із краплинами святої води!

Володимир узяв хрест і поцілував його. І як тільки краплини з хреста впали на його очі, вмить сталося чудо: зникла важка заслона, що закривала Володимирові світ, і глянув він на своє довкілля здоровими очима. Заясніли його очі блиском неземним, він став на коліна й подякував Богові за уздоровлення.

І так володар Руси-України Володимир пізнав, котра віра правдива, а незабаром охристився сам і охристив увесь свій нарід.

За Марійкою Горак

Пояснення-словничок: **переказ** — оповідання про подію, що сталася в минулому, але з казковими додатками (фантазією); **тереми** — кімнати в королівській або князівській палаті; **знахар** — лікар з народу в давні часи (quack); **мохаммеданин** або мусульманин — визнавець мусульманської віри (Moslem, Mohammedan); **хозари** — нарід жидівської віри, що жив у давнину коло Каспійського моря; **бояри** — особи знатного роду (nobility) на Русі-Україні в княжу добу; **ризи** — тут: sacerdal vestment; **довкілля** — environment.

Ганна ЧЕРІНЬ

ПОЗДОРОВЛЕННЯ

Є у мене аж дві бабусі:
В хустці одна, а одна в капелюсі.
Та, що в хустці, живе на фармі
(Там, де груші й яблука гарні).

Друга бабуся живе у місті,
Де горять ліхтарі іскристі.

Я навчаюсь у Рідній Школі.
Вже книжок прочитав доволі.
Вмію листи по-вкраїнськи писати,
А бабусі їх люблять читати.

Поздоровлення вишлю з Різдвом
Дорогеньким бабусям обом.

К. ПЕРЕЛІСНА *Ілюстрація: Юрія КОЗАКА*

ВІХОЛА

Віхола, віхола
До мороза їхала,
Саночки мальовані,
Снігом напаковані,
Кониками зайчики,
Сірі Побігайчики.
Сани розігналися,
Зайчики злякалися,
Віхола схопилася,
В полі закрутилася.
Віхола, віхола,
Ти куди заїхала?

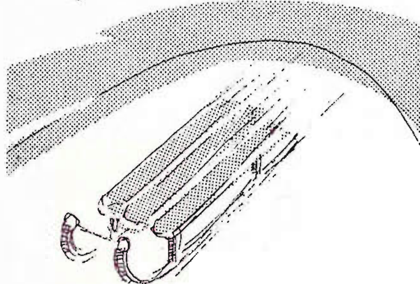

Віхола — заметіль (snow-storm); **напакований** — щільно наповнений, набитий чимнебудь (packed).

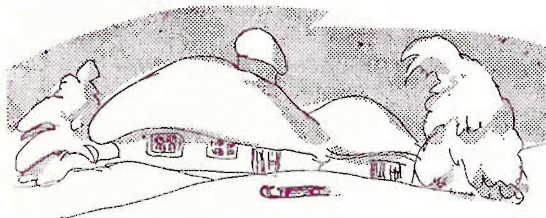
К. ПЕРЕЛІСНА *Ілюстрації Зенона ОНИШКЕВИЧА*

НОВИЙ РІК

Спускалися легесенько

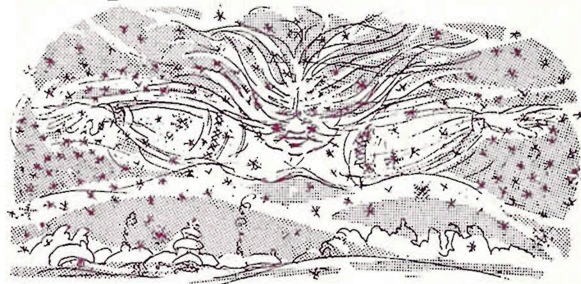

Саночки з гори,

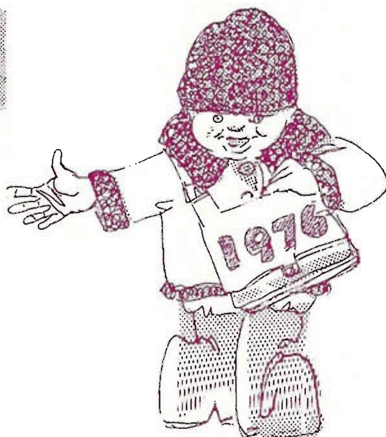
Спинилися тихесенько
В нашому дворі.

Подорожніх, ще й не простих,
Вітер обійма,

Завітала до нас гостя —
Снігова зима.

А із нею Рік Новенький,
З торбою утіх:

„Дай вам, Боже, щасливенько!" —
Привітав усіх.

Сценарій і текст: Роман ЗАВАДОВИЧ *Ілюстрації: Петро ХОЛОДНИЙ*

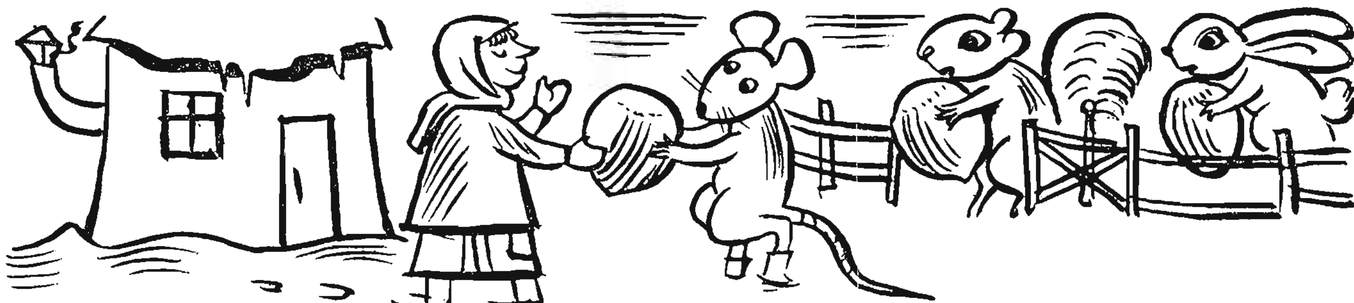
ГОЦА ДРАЛА

Бігла лісом Гоца мила
І горіха загубила.

Просить Гоца горобця,
Поліцая-молодця:

— Ліс навколо облітай,
Може хто знайшов, спитай!

За годину сіра мишка
В лапках вже несе горішка.

Потім вивірка прийшла:
— Ось горішок! Я знайшла!

Врешті зайчик прийшов:
— Ось горішок! Я знайшов!

Відповіла Гоца мила:
— Я один горіх згубила

Ну, а ви знайшли аж три!
Друзі: — Що ж, то й три бери!

Здогадалась Гоца Драла,
Друзів щиро обійняла.

Три горіхи узяла
І великий торт спекла.

Три дні друзі торта їли,
Ще й для ґномика лишили.

А як з'їли, облизались,
„Нова радість" заспівали.

З дитячого життя

РІЗДВЯНЕ СВЯТО ШКОЛИ СВ. ВОЛОДИМИРА В ЧІКАҐО

У січні 1975 р. школа українознавства православної парафії св. Володимира в Чікаґо влаштувала Різдвяне свято. На імпрезі був присутній Владика Константин. Святом проводила пані Ліна Косик.

Діти передшкілля вивели казочку „Рукавичка". Виконавцями були: Реня Мала — мишка, Зеня Горб — лисичка, Ерік Біленко — білочка, Олександер Куцевич — ведмідь, Таня Островська — дівчинка та Івась Яресько — песик.

Учні першої кляси проспівали колядку „Добрий вечір", а учень першої кляси Петрусь Ільницький проказав вірш Галини Соколовської „А що вам подарують?"

У п'єсці-казці Н. Савченка „Дід Мороз" взяли участь такі діти: Орися: Олеся Коновал, Мачуха: Роксана Цепинська, Явдоха: Орина Грушецька, 1-ша дівчина: Оленка Ріверон, друга дівчина: Ліза Трутовська, хлопчик: Павло Пошиваник, міхоноша: Тарас Руденко, зимова царівна: Вікторія Пелюхівська, заєць: Андрій Карасейчук, зайченята: Таїса й Тамара Коломиєць, крук, Світлана Кочман, Дід Мороз: Юрко Куриляк, Сніжинки: Вікторія Пелюхівська, Ліза Трутовська, Оленка Ріверон, Марійка Ріверон, Олександра Косогор, Неля Яскевич, Леся Смоляк, Кора Сокологорська, Катерина Волковець, Настя Кулінченко, Лариса Завертайло, Таїса й Тамара Коломиєць, Наталя Осійчук, Михайлина Слободинюк та Марія Шкребець.

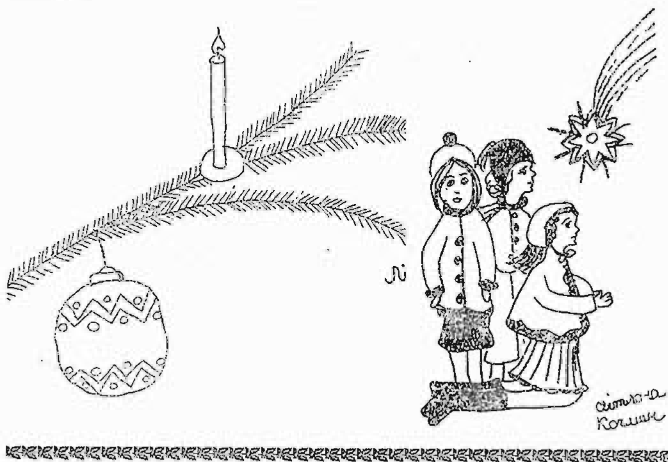
Зайчики: Тамара й Таїса Коломиєць, Лора Глущенко, Наталя Гюбнер, Наталя Дахнівська, Віра Белаєць, Рая Карасейчук, Вікторія Біленко, Марина й Калина Грушецькі, Людмила Карнет, Олександра Будник, Христина Пелюхівська, Міка Лебедович, Міля Ляхів та Ліза Мала.

Колядники: Ірина Соколовська, Віра Малоок, Людмила Ванжула, Лариса Завертайло, Рая Карасейчук, Марина Грушецька, Тарас Руденко, Марійка Ріверон, Ліза Трутовська, Оленка Ріверон, Марко Павлик, Катя Луппо, Віра Біласць, Катя Волковець, Маріяна Дяченко, Ліза Міщенко, Андрійко Карасійчук, Світлана Кочман, Тамара та Таїса Коломиєць.

Поставником п'єски була пані Галина Грушецька.

У програмі свята був еспанський циганський танець Е. Десеві у фортепіяновому виконанні Василя Пелюхівського і танець „Умираючий лебідь", що його виконала Вікторія Пелюхівська.

Програмку свята прикрасили малюнками учні 5-ої кляси.

МУЗИЧНІ ВИДАННЯ ДЛЯ МОЛОДІ

Учителька музики у Меррівілле (Індіяна) Р. Бучацька-Бровар видала дві збірки музичних творів для нашої молоді. У цих збірках — кожна по 42 сторінки друку — вміщені пісні церковні, патріотичні, народні й молодечі, опрацьовані для співу на один голос з фортепіяном або для гри на фортепіяні, ґітарі чи бандурі. Обробітки легкі, пристосовані для молодих виконавців, прикрашені численними ілюстраціями до тексту пісень, а також видами з Києва, Львова, Харкова і малою мапою України. Заголовки пісень підписи під ілюстраціями українською й англійською мовами.

Це вартісне видання стане у пригоді в дитячих садках, школах та молодечих організаціях, бо з них вчитимуться діти не лише пісень, але й української мови та побачать цікаві ілюстрації. Обидва зошити видані дуже дбайливо, ноти і друк виразні, легкі для читання.

О. З.

РОЗГАДАЙМО!

ХРЕСТИКІВКА

X – – – – – чоловіче ім'я
– X – – – – співаємо під час Різдва
– – X – – – любить зайчик
– – – X – – інакше — тепле накривало
– – – – X – найцінніша українська книга
– – – – – X інакше — улюблений синок

Букви на місці хрестиків дадуть назву річки, в якій христився Ісус Христос.

ХРЕСТИКІВКА

1. X – – – – – Інакше — здібність, хист
2. – X – – – – Інакше — хоругва
3. – – X – – – Жіноче ім'я
4. – – – X – – Сяла над вертепом Христа
5. – – – – X – Людина з самоосвітою
6. – – – – – X Син прибраного батька, або матері з другого подружжя.

Букви на місці хрестиків дадуть назву української національно-державної емблеми.

ЗИМОВІ ЗАГАДКИ

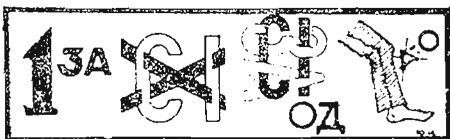
а) Вата з хмари летіла,
Сріблом-золотом миттіла —
На холодне упала,
Цілу зиму лежала,
А на тепле упала —
Крапелиною стала.

б. Що то, що то за маляр,
Не абиякий штукар?
Попід вікнами мандрує,
Сріблом шибки малює,
А минеться зима —
Глянь, і маляра нема!

в) Вчора з хмари падало,
Річкою текло,
А сьогодні ствердло
І блищить, мов скло.

Р. З.

РЕБУСИК

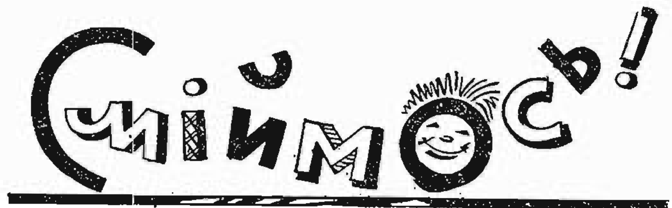

Відчитайте слова приповідки.

ДИВНИЙ ВІЗ

Їде, їде віз,
Хоч нема коліс —
Із горба без коней лине
І без пари й без бензини.
І не авто й не літак,
А снігами мчиться так,
Що як піде викрутасом,
То і цапки стане часом,
А вельможних
Подорожніх
Поскидає в рів у сніг —
Не на лихо, а на сміх!
— Діточки, не відкладайте,
Що за віз це, відгадайте!

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК У ЧИСЛІ „ВЕСЕЛКИ" ЗА ГРУДЕНЬ 1975: ЩО ЦЕ? а) Мороз. б) Дід. в) Стіл. **ХРЕСТИКІВКА:** Банк, бАша, АнНа, гліД, глУм, аРаб, Арфа. Букви на місці хрестиків дають: б а н д у р а. **МАГІЧНИЙ КВАДРАТ:** Мох, Око, Хор. **ХТО ЦЕ?** Зайчик. **ЩО ЦЕ?** Книжка. **ХТО Я?** Сніг. **НАРОДНІ ЗАГАДКИ:** а) Сніг. б) Сніг. в) Мороз. г) Лід. **ЗАГАДКИ-НЕДОМОВКИ:** а) Сніг, б) Мило.

ВИЯСНИВ

Батько: Що значить ця низька цифра на твоєму свідоцтві?

Син: Це, мабуть, учитель занотував температуру в нашій клясі.

ПРАВИЛЬНА ВІДПОВІДЬ

Учитель: Скажи мені, який пожиток із коров'ячої шкури.

Василько: Вона тримає корову вкупі.

ВМИЛА

Петрусь: Це яблуко має дивний смак.
Оленка: Я вмила його, навіть вжила мило.

ГОЛОДНИЙ

Івась написав листа з табору: „Дорогі батьки! Пришліть мені щось їсти, бо тут дають тільки сніданок, обід і вечерю!"

ЧОМУ НЕ ВИРІС?

Тарасик: Твій котик дуже маленький.
Лесик: Бо я годую його кондесованим молоком!

Сценарій і текст: *Роман ЗАВАДОВИЧ*
Scenario and story: *R. ZAVADOVYCH*

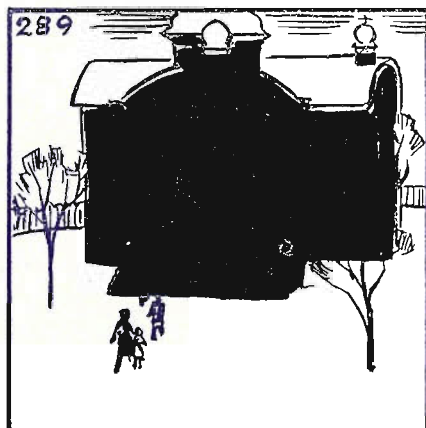
Ілюстрації: *Петро ХОЛОДНИЙ*
Illustrations: *P. CHOLODNY*

БОГДАН-СІЧОВИЙ СТРІЛЕЦЬ
ІСТОРИЧНА КАЗКА

BOHDAN-SICHOVY STRILETS
UKRAINIAN TALE

РОЗДІЛ XX: НА ПЕРЕДМІСТІ КУРЕНІВЦІ

CHAPTER XX: IN THE KURENIVKA SUBURB

Коли на передмісті Києва, Куренівці, люди вийшли в неділю з церкви.

When people came out of the church on Sunday in Kurenivka a suburb of Kiev,

Червоні аґітатори на церковнім подвір'ї влаштували збори.

Red propagandists staged a meeting in the churchyard.

На розі вулиці з'явився Богдан із п'ятьма стрільцями.
— Замішайтесь між народ! — сказав Богдан.

Bohdan and five of his friends suddenly appeared at the street corner. "Mix with the people," said Bohdan.

— Нема ніякого Бога, не може бути синьо-жовтої України! — вигукував большевицький промовець на столі.

"There's no God. There'll be no blue-and-yellow Ukraine!" screamed the Bolshevik propagandist standing atop a table.

Міцна Богданова рука шарпнула його за ногу, і він повалився зі стола на землю.

Bohdan strong arm jerked the speaker's leg and he fell down from the table.

— Контрреволюція! Бунт! — закричали червоні вартові, що стояли біля стола.

"Counterrevolution! Rebellion!" screamed the Red guards who stood around the table.

(Продовження буде)
(To be continued)